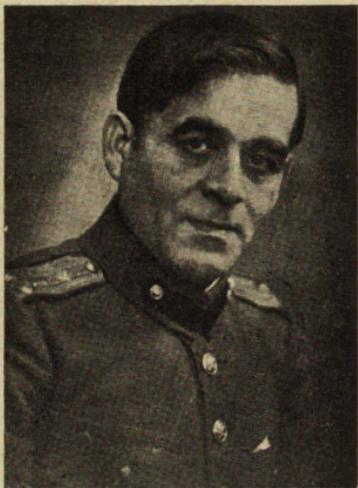

(Италия); синъ на прости селянина, който свирилъ на гусла. 7 годишенъ постъпва въ хора на Пловдивската катедрала, подъ Байдановъ, училъ се самъ да свири на разни инструменти: окарина, китара, ръчна хармоника, а едва 10 годишенъ — и корнетъ. Като ученикъ въ долинътъ класове на гимназията, пъе въ училищния хоръ, подъ Букорещлиевъ и учи пиано, цигулка и теория при Пипковъ, който окончателно го подтиква къмъ музикално поприще. 14 годишенъ постъпва въ Букурещката консерватория, дето учи при

Георги Атанасовъ

Кириакъ, (теория), Калушъ, (тромбонъ) и Вахманъ (хармония), като въ последните години е свирилъ въ оркестъра на Букурещката държавна опера — нѣщо, което е отъ голѣмо значение за посвещаването му на оперна композиция. Поради смутивотѣ по убийството на ромънския професоръ Михаеляну, заедно съ всички българи студенти, А. бива арестуванъ, а после и изгоненъ отъ Ромъния (1901) — въпреки голѣмото застѫпничество на директора Вахманъ, да бѫде оставенъ тамъ. Следъ 5 месечно престояване въ България, той заминава за Италия и прави опитъ да постигне въ Миланска консерватория, но, поради високите

такси и голѣмия напливъ на ученици, той се отправя за Пезаро и постъпва въ „Liceo musicale Rossini“, чийто директоръ е билъ тогава Маскані, при когото учи и свободна композиция, а контрапунктъ, канонъ и фуга — при Чикоияни. 1903 се връща въ България за да отбие военна си повинност, като изпълняващъ длъжността капелмайсторъ на 28 Родопски полкъ въ Хасково. Когато на следната година полкътъ бива премѣстенъ въ Карлово, той става титуляръ неговъ капелмайсторъ, и остава тамъ до 1907 г. Тукъ започва композиционната му дейност, пишайки китки отъ народни пѣсни за духова музика, отличаващи се съ умѣлия си контрапунктъ и напечатаващи си работи — „25 детски пѣсни“ за основното училище. Дейността му въ Карлово е свързана съ основаването тамъ на „Музикалната дружина“ (граждански дружество), въ която той работи съ голѣмо усърдие и любовь. 1907 година, за проявена дейностъ, бива премѣстенъ за капелмайсторъ на 21 Срѣдногорски полкъ въ Пловдивъ. Тукъ той работи, освенъ съ полковитѣ — духова музика и струненъ оркестъръ, но и въ „Пловдивското пѣвческо дружество“, и за нуждите на първата „Детска музикална китка“ на Д. Бойчевъ написва и първата българска детска оперетка — „Болниятъ учителъ“, а после и „За птички“, въ която вмѣква за пръвъ пътъ народни пѣсни. 1910 написва първата своя опера „Бориславъ“, играна отъ Оперната дружба съ наследчителенъ успѣхъ. Все тукъ написва и прелестната юношеска оперета „Самодивското изворче“, (текстъ — Хр. Дерижанъ), която се поставя едва 1917 отъ I Софийска девическа гимназия, подъ ржководството на Иванъ Вулпе. Съ 21 полкъ А. прекарва балканската война, следъ която полкътъ остава въ Пашмаклии. Тукъ А. записва и изучава народните пѣсни на помаците, частъ отъ които използва за последвалата своя опера „Гергана“. 1914 бива назначенъ за капелмайсторъ на Лейбъ-Гвардейския ма Н. В. полкъ — като първи българинъ, който заема този постъ. Съ оркестъра на гвардията, попълненъ до 60 души съ най-добрите наши инструменталисти, той тури 1916 началото на из-